

Sygn. akt VI Gz 318/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Walus Rząsa

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: stażysta Natalia Znamiorska

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółka z o. o. w T.

przeciwko (...) Spółka z o. o. w K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 3 listopada 2014 r., sygn. akt V GC 425/14

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać do dalszego prowadzenia Sądowi Rejonowemu w Tarnobrzegu Wydziałowi V Gospodarczemu, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w sprawie, a skierowanym do Sądu Rejonowego

w T. powód (...) Sp. z o. o. w T. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółka z o. o.

w K. kwoty 61.004,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu dla właściwości Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu powód wskazał, iż dochodzona pozwem wierzytelność ma charakter pieniężny, zgodnie z art. 454 kc miejscem spełnienia świadczenia pieniężnego przez dłużnika jest siedziba lub miejsce zamieszkania wierzyciela, a siedzibą wierzyciela jest T.. Ponadto powód wskazał jako rachunek, na który powinno zostać spełnione świadczenie pieniężne, rachunek bankowy prowadzony przez (...) I Oddział w T..

Pismem z dnia 22 września 2014 r. powód rozszerzył powództwo, podtrzymując uzasadnienie właściwości Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej tut. Sądu wynikający z pkt 8 umowy sprzedaży ((...)) zawartej w dniu 10 czerwca 2011 r., zgodnie z którym wszelkie spory wynikające w związku z realizacją umowy, w tym Ogólnych Warunków Dostaw Produktów, rozwiązywać będzie kompetentny Sąd właściwy dla siedziby (...) lub miejsca wykonywania umowy, za który uznaje się miasto stołeczne W. ul. (...). Wyjaśnił, iż stroną powyższej umowy jest (...) S.A. (obecnie (...) S.A.), przy czym na mocy umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa z dnia 31 stycznia 2012 r. (...) S.A. sprzedała pozwanej –

(...) Sp. z o. o. zorganizowaną część przedsiębiorstwa, a zgodnie z § 1 w/w umowy przedmiotem jej były m. in. umowy z dostawcami (umowy handlowe), zgodnie z § 3 tej umowy - wszystkie prawa i obowiązki wynikające z tych umów (...) S.A. przeniosła na J. M. Drogerie i Farmacja Sp. o. o.

Postanowieniem z dnia 3 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w W..

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwany wykazał dokumentami załączonymi do sprzeciwu przejście wszelkich praw i obowiązków wynikających z umowy z dnia 10 czerwca 2011 r. na pozwanego (...) Spółka z o. o. w K.. Stąd na podstawie art. 46 § 1 kpc w zw. z art. 202 kpc orzekł jak w sentencji.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone zażaleniem, w którym powód wniósł o jego uchylenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Orzeczeniu temu zarzucił naruszenie prawa procesowego - art. 46 kpc w zw. z art. 200 § 1 kpc, poprzez błędne ich zastosowanie w niniejszej sprawie i uznanie, że między stronami zawarta została umowa prorogatio fori.

W uzasadnieniu niniejszego zażalenia powód zarzucił, iż załączona przez pozwanego umowa została zawarta pomiędzy innymi podmiotami, a niżeli występującymi w niniejszym postępowaniu. Umowa sprzedaży zawarta w dniu 10 czerwca 2011 r. została zawarta pomiędzy powodem, a spółką (...) S.A. (aktualnie: (...) S.A.), która nie jest stroną występująca w toczącym się postępowaniu. W niniejszym bowiem postępowaniu stroną pozwaną jest (...) Sp. z o. o. i pomiędzy powodem, a pozwanym nie została zawarta umowa, która mogłaby stanowić podstawę do przekazania w trybie art. 46 kpc.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie powoda jest uzasadnione.

Sąd Rejonowy stwierdzając swą niewłaściwość i przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w W. jako podstawę przyjął umowę prorogacyjną - pkt 8 umowy sprzedaży z dnia 10 czerwca 2011 r. - zgodnie z którą spory wynikające w związku z realizacją umowy rozwiązywać będzie Sąd właściwy dla siedziby (...) lub miejsca wykonywania umowy, za które uznano Miasto S. W..

Stosownie do treści art. 46 kpc strony mogą umówić się na piśmie o poddanie Sądowi I instancji, który wg ustawy nie jest miejscowo właściwy, sporu już wynikłego lub sporów mogących w przyszłości wyniknąć z oznaczonego stosunku prawnego.

Umowa o właściwość Sądu (prorogacja) powinna być więc zawarta po pierwsze na piśmie, a po drugie przez strony postępowania. Stronami w niniejszym postępowaniu są po stronie powoda (...) sp. z o. o., po stronie pozwanego (...) sp. z o. o. Przedłożona do akt sprawy umowa, z której pozwany wywodził właściwość została zawarta pomiędzy powodem (...) Sp. z o. o. ale nie pozwanym, a odmiennym i odrębnym podmiotem, tj. (...) S.A. (obecnie: (...) S.A.).

Brak więc podstaw dla przyjęcia, że strony niniejszego sporu zawarły umowę prorogacyjną na piśmie, niniejszego nie uzasadnia fakt zawarcia w dniu 31 stycznia 2012 r. umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa, w której to w par. 1 pkt 2 lit b wskazano jako przedmiot: umowy z dostawcami (umowy handlowe). Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 5 lipca 2001 r., sygn. akt II CKN 206/01, zgodnie z którym w przepisie art. 55² kc jest mowa o czynności prawnej mającej za przedmiot przedsiębiorstwo jako całość, a nie jedynie jego wyodrębnioną część. Poza tym, przepis art. 55² kc odnosi się tylko do stosunku zobowiązaniowego pomiędzy zbywcą i nabywcą przedsiębiorstwa. Innymi słowy nie dotyczy osoby trzeciej pozostającej w określonym stosunku obligacyjnym ze zbywcą. Wskazać należy, iż art. 55² kc dotyczy tylko stosunków między zbywcą przedsiębiorstwa i nabywcą przedsiębiorstwa. Nie reguluje on natomiast, ani sposobu przeniesienia, ani skutków zbycia. Przepis ten

nie może więc stanowić podstawy pominięcia zgody osoby trzeciej o statusie prawnym, wierzyciela lub dłużnika oznaczonego stosunku prawnego w relacji ze zbywcą przedsiębiorstwa. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 grudnia 2004 r. , sygn.. akt I ACa 558/04).

Powyższe stanowisko odzwierciedlone jest zresztą w treści samej umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa z dnia 31 stycznia 2012 r. zawartej pomiędzy (...) S.A., a (...) Sp. z o. o., która to istotnie w § 1 pkt 2 lit. b jako element zorganizowanej części przedsiębiorstwa wskazuje umowy z dostawcami (umowy handlowe), jednakże w § 3 pkt 2 lit. b jako skutek tej umowy w zakresie właśnie umów wymienionych w § 1 ust. 2 (tj. umów z dostawcami) wskazuje, iż sprzedawca przenosi na kupującego wszystkie prawa i obowiązki wynikające z tych umów, na podstawie zgód udzielonych przez drugą stronę każdej z wymienionych umów, ze skutkiem wynikającym z art. 509 i nast. kc (przelew wierzytelności) oraz art. 519 i następnycch kc (przyjęcie długu).

Zważywszy na powyższe w ocenie Sądu Okręgowego na obecnym etapie postępowania nie przedstawiono dokumentu (wymóg formy pisemnej dla umowy prorogacyjnej) pozwalającego na przyjęcie, iż pomiędzy stronami niniejszego sporu obowiązuje skuteczna umowa o właściwość sądową.

Stąd też orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.